

Sygn. akt XVII AmE 207/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant – sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 lipca 2020 r., znak: (...)(...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 207/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 14 lipca 2020 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 6 i 6a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2020 r., poz. 833 ze zm.) oraz art. 104 i art. 101 par 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną było Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ż., zwane w dalszej części decyzji „Przedsiębiorcą”, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1) Przedsiębiorca nie dochował obowiązku określonego w punkcie 2.2.7. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 10 marca 2004 r. nr (...) ze zmianami poprzez stosowanie w okresie od 1 maja 2019 r. do 4 sierpnia 2019 r. na stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: ul. (...), (...)- (...) G., sprzedaży gazu ciekłego propan-butan przy wykorzystaniu odmierzacza o numerze fabrycznym (...), który nie posiadał ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej;

2) Za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną w kwocie 3500,00 zł (trzy tysiące pięćset złotych, zero groszy).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyło Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ż. w zakresie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 3500 zł, wnosząc o jej obniżenie do kwoty 1000 zł.

Odwołujący przyznał w uzasadnieniu, że w okresie od 01.05.2019 r. do 04.08.2019 r. na stacji paliw zlokalizowanej w G. przy ul. (...) do sprzedaży gazu ciekłego propan-butan Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ż. wykorzystywało odmierzacz, który nie posiadał ważnego dowodu metrologicznego, jak wskazałem jest to okoliczność bezsporna i niekwestionowana przez spółkę, która na żadnym etapie postępowania nie twierdziła inaczej, należy jednak podnieść, że P.W. (...) Sp. z o.o. posiada kilka stacji i takie uchylenie wynika z błędu pracownika odpowiedzialnego za dopilnowanie aby na wszystkich stacjach wszystkie urządzenia miały stosowne atesty, pozwolenia, badania w tym również dowody kontroli metrologicznej.

Ponieważ z całej działalności w roku 2019 spółka odnotowała stratę milion trzysta siedemdziesiąt złotych, Odwołujący wniósł o uwzględnienie tej okoliczności i obniżenie kary do kwoty tysiąca złotych. Podniósł dodatkowo, iż bieżący rok obarczony jest jeszcze większymi trudnościami w związku z epidemią koronawirusa, co wpłynęło na znaczny spadek przychodów spółki związanych z działalnością transportową i sprzedażą paliw.

Błąd pracownika, polegający na niedopilnowaniu uzyskania ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej miał charakter incydentalny, a P.W. (...) pilnuje aby na wszystkich prowadzonych przez nią stacjach odbywała się w sposób całkowicie legalny i przy pomocy urządzeń spełniających wszelkie normy oraz posiadających wszelkie zezwolenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorcy - Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ż. decyzją z 10 marca 2004 r. nr (...) ze zmianami, Prezes URE udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 15 marca 2004 r. do 31 grudnia 2030 r. ***/k. 13-29v akt adm./***

W warunkach koncesji zawarto punkt 2.2.7 stanowiący, że:

„Koncesjonariuszowi nie wolno stosować w obrocie paliwami ciekłymi przyrządów pomiarowych, w tym w szczególności odmierzaczy paliw ciekłych, bez wymaganych dowodów prawnej kontroli metrologicznej lub niespełniających wymagań tej kontroli”. ***/k. 15, k. 19v akt adm./***

Przedsiębiorca od 1 maja 2019 r. do 4 sierpnia 2019 r. w prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej pod adresem ul. (...), (...)-(...) G., użytkował odmierzacz gazu ciekłego propan-butan numerze fabrycznym (...), który należało zalegalizować ponownie do 30 kwietnia 2019 r.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2019 r. Dyrektor Urzędu Miar w P. poinformował Prezesa URE o kontroli przeprowadzonej w dniu 5 sierpnia 2019 r. na stacji paliw zlokalizowanej pod adresem ul. (...), (...)-(...) G., użytkowanej przez Przedsiębiorcę. W wyniku czynności kontrolnych ustalono, że odmierzacz gazu ciekłego propan - butan o numerze fabrycznym (...) nie posiada aktualnego świadectwa legalizacji. Poprzednia legalizacja odmierzacza utraciła ważność z dniem 30 kwietnia 2019 r. ***/k. 4, k. 5-7, k. 8, k. 9-10, k. 11-12 akt adm./***

Prezes URE pismem z 27 maja 2020 r. nr (...) (...) poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz wezwał do złożenia wyjaśnień związanych z niedopełnieniem wyżej wskazanego obowiązku. ***/k. 1-2 akt adm./***

Pismem nadesłanym 15 czerwca 2020 r. Przedsiębiorca wyjaśnił: „Na w/w odmierzaczu prowadzona była sprzedaż gazu ciekłego propan-butan na stacji w G. w okresie od 1 maja 2019 r. do 4 sierpnia 2019. W tym okresie dystrybutor nie posiadał ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej, ponieważ system odpowiedzialny za kontrolę ważności legalizacji, błędnie wskazał datę kontroli w/w dystrybutora”. **/k. 30, k. 31 akt adm./**

Przedsiębiorca był już wcześniej karany przez Prezesa URE. Prezes URE wydał wobec Powoda decyzje:

- z dnia 16 września 2015 r. nr (...), którą nałożył na Powoda karę w kwocie 20.000,00 zł za eksploataowanie zbiorników paliw ciekłych, które nie spełniały wymagań określonych przepisami prawa. Wyrokiem z dnia 6 października 2017 r., XVII AmE 148/15, SOKiK oddalił odwołanie Powoda od ww. decyzji (kopia ww. wyroku stanowi załącznik nr 3 do niniejszego pisma);

- z dnia 30 lipca 2018 r. nr. (...)(...), którą nałożył na Powoda karę w kwocie 1 000,00 zł z uwagi na wykorzystywanie do prowadzenia działalności gospodarczej odmierzacza gazu płynnego propan - butan bez ważnej legalizacji. Powód uiścił karę (kopia ww. decyzji stanowi załącznik nr 4 do niniejszego pisma);

- z 18 czerwca 2019 r. nr.(...), którą nałożył na Powoda karę w kwocie 8 850,00 zł z uwagi na stosowanie w okresie od 1 maja 2016 r. do 21 września 2016 r. oraz od 1 października 2017 r. do 6 listopada 2017 r. w obrocie paliwami ciekłymi odmierzacza gazu ciekłego propan-butan, który nie posiadał ważnego dowodu

Z oświadczenia Przedsiębiorcy wynika, że przychód uzyskany w 2019 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł ((...)), dochód z działalności koncesjonowanej wyniósł (...) zł ((...)). Z całej działalności w roku 2019 Przedsiębiorca poniósł stratę w kwocie - 1 370 648,53 zł (jeden milion trzysta siedemdziesiąt tysięcy sześćset czterdzieści osiem złotych i pięćdziesiąt trzy grosze). **/k. 30, k. 32-34v akt adm./**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz twierdzeń stron, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane. Powód nie kwestionował w odwołaniu faktu naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że powód w Odwołaniu nie zakwestionował, że przyrząd pomiarowy – odmierzacz o numerze fabrycznym (...), znajdujący się na stacji paliw prowadzonej przez przedsiębiorcę, nie posiadał ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE jako organ koncesyjny, określa w koncesji „szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją”, a obowiązkiem każdego koncesjonowanego przedsiębiorcy jest ich przestrzeganie.

Z kolei zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e. stanowiącego podstawę prawną do nałożenia na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej, w myśl którego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Brzmienie wyżej wymienionego przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, pod jakimi koncesja została wydana, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e. stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

Warunek zawarty w pkt. 2.2.7. (uprzednio 2.2.1.) brzmi: Koncesjonariuszowi nie wolno stosować w obrocie paliwami ciekłymi przyrządów pomiarowych, w tym w szczególności odmierzaczy paliw ciekłych bez wymaganych dowodów prawnej kontroli metrologicznej lub niespełniających wymagań tej kontroli.

Uprzednio treść pkt. 2.2.1 koncesji stanowił, że Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Wskazania wymaga w tym miejscu, że Koncesja to publicznoprawne uprawnienie podmiotu przyznane decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, spełniającemu ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r., III RN 34/98, OSNP 1999, nr 5, poz. 157).

Zdaniem Sądu powód swoim zachowaniem naruszył powyższy warunek koncesji poprzez użytkowanie dwóch odmierzaczy paliw ciekłych nieposiadających ważnych dowodów prawnej kontroli metrologicznej. Odmierzacze te są niewątpliwie przyrządami pomiarowymi, które wymagają uzyskania stosowanej legalizacji, której powód nie posiadał.

Stosownie do treści art. 26 ust. 1 pkt 2 prawa o miarach Kto wbrew przepisom ustawy (...) stosuje bądź przechowuje w stanie gotowości do użycia przyrządy pomiarowe, podlegające prawnej kontroli metrologicznej bez wymaganych dowodów tej kontroli lub niespełniające wymaga podlega karze grzywny.

Stwierdzić należy, że odmierzacze paliw ciekłych należą do przyrządów podlegających prawnej kontroli metrologicznej o jakich mowa w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli z dnia 5 sierpnia 2019 r.

Ponieważ odmierzacze paliw wchodziły w skład infrastruktury technicznej wykorzystywanej do prowadzenia działalności koncesjonowanej przez powoda, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, to powód, użytkując je bez ważnej legalizacji na stacji paliw zlokalizowanej pod adresem ul. (...), (...)-(...) G., naruszył przepisy metrologiczne, do których stosowania był zobowiązany w oparciu o warunek 2.2.1 koncesji. Posiadanie ważnej legalizacji odmierzaczy paliw mieści się niewątpliwie w warunku przewidzianym w koncesji „utrzymania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej koncesją”.

Zarzuty odwołania nie są zasadne, błąd pracownika polegający na niedopilnowaniu uzyskania ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej, a mający charakter incydentalny, nie wpływa na uznanie, że de facto podmiot uprawniony nie posiadał w dniu kontroli odmierzacza paliw posiadającego ważny dowód kontroli metrologicznej na prowadzonej przez siebie stacji paliw.

Ustosunkowując się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu, należy wskazać że koncentrowały się one w zasadzie na kwestii nałożenia na powoda kary pieniężnej. Twierdzenia powoda Sąd uznał za gołosłowne i nie poparte żadnymi argumentami, co stanowiło jedynie polemikę ze stanowiskiem organu regulacyjnego. Powód zarzucił bowiem naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy P.e. oraz art. 56 ust. 6a ustawy P.e.

Obowiązek przestrzegania przepisów wykonawczych zawartych w rozporządzenia wynika z kolei wprost z treści udzielonej przedsiębiorcy koncesji (pkt. 2.2.1. koncesji). Punkt ten zawarty w szczególnych warunkach wykonywania działalności objętej koncesją ze względu na właściwą obsługę odbiorców wskazuje, że Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym

metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Podkreślenia wymaga, że powód (przedsiębiorca) uzyskując koncesję staje się podmiotem zobowiązanym do wypełnienia postanowień określonych w udzielonej jej koncesji, o którą sama się ubiega, a która podlega reglamentacji przez Państwo. Powód jako profesjonalista powinien zdawać sobie sprawę z tego, że obowiązująca koncesja zawiera w swoich zapisach określony sposób prowadzenia działalności objętej tą koncesją. Jeżeli zatem powódka nie zaskarżyła zapisów udzielonej jej koncesji, to wyraziła ona zgodę na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi zgodnie z zapisami koncesji. Nie ulega zatem wątpliwości, że powód w sposób świadomy eksploatował urządzenia infrastruktury technicznej niedostosowane do obowiązujących przepisów prawa. Powyższe zachowanie powoda oznaczało prowadzenie działalności gospodarczej wbrew zapisom warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wypełnienie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Wypełnienie warunków koncesji nie stanowi rzeczy dla przedsiębiorcy niemożliwej, bowiem organ koncesyjny określa je w granicach przepisów - art. 48 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.), a następnie w art. 37 ust. 3 ustawy – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r., poz. 646 ze zm.). Natomiast właściwa realizacja obowiązków koncesjonariusza, przy zachowaniu należytej staranności stanowi gwarancje dla stabilności i równości podmiotów gospodarczych spełniających określone kryteria obrotu gospodarczego i zabezpieczenia interesów konsumentów. Dlatego też wykonywanie działalności gospodarczej w sposób naruszający warunki koncesji zagrożone jest sankcją w postaci kary pieniężnej, a w przypadku ich naruszenia w sposób rażący - jej cofnięciem.

Dodać w tym miejscu należy, że profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2005 r., IV CK 100/05, LEX nr 187120). Przedsiębiorca jako podmiot koncesjonowany uważany jest przez konsumentów jako pewne źródło gwarantujące, że nie tylko sprzedawane przez niego paliwo spełnia wszystkie dopuszczalne normy, ale również sposób jego magazynowania i dbanie o prawidłowe utrzymanie stanu technicznego oraz bezpieczeństwa. Szkodliwość czynu w związku z obowiązkami spoczywającymi na powodzie, który powinien być niejako gwarantem wykonywania w sposób prawidłowy i zgodny z przepisami prawa działalności gospodarczej, należy ocenić jako dużą.

Nadto, przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. To przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowe i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił. Zgodnie z Rozporządzeniu Ministra Przedsiębiorczości i Technologii w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych z dnia 22 marca 2019 r. (Dz. U. z 2019 r., poz. 759) w zał. 5 dotyczącym rodzajów dowodów legalizacji, okresów ważności legalizacji dla poszczególnych rodzajów przyrządów pomiarowych, terminów zgłaszania do legalizacji ponownej przyrządów pomiarowych wprowadzonych do obrotu lub użytkowania po dokonaniu oceny zgodności oraz okresów ważności legalizacji ponownej za pomocą metody statystycznej wskazano, że okres ważności legalizacji odmierzaczy gazu ciekłego propan - butan wynosi 13 miesięcy. W niniejszej sprawie powód nie posiadał podczas kontroli 5 sierpnia 2019 r. aktualnego świadectwa legalizacji. Poprzednia legalizacja odmierzacza utraciła ważność z dniem 30 kwietnia 2019 r. Powód nie zakwestionował powyższych ustaleń kontrolnych.

Stopień zawinienia przedsiębiorcy w uchybieniu przepisów prawa i koncesji, a także braku należytej staranności w prowadzonej przez siebie koncesjonowanej działalności gospodarczej, należy uznać za wysoki.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2015 r., poz. 942) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Z treści powołanego

wyżej przepisu jasno wynika, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. W ocenie Sądu, brzmienie powołanego wyżej przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując tym samym bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za działania przedsiębiorcy. Istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż zachodzą podstawy do nałożenia na odwołującego się kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Podstawą wymierzenia powódce kary pieniężnej było stwierdzenie, że naruszyła ona warunek 2.2.1. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a co za tym idzie fakt naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych. Ustalenia te opierały się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Również w treści przywołanego uzasadnienia, Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że artykuł 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary.

Zgodnie z art. 56 ust. 6 P.e. ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek (ust. 6a).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie zgodził się z pozwanym w zakresie oceny przesłanek rzutuujących na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe - art. 56 ust. 6 P.e.

W niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu jest niewątpliwie wyższy niż znikomy, bowiem prowadzenie działalności w sposób sprzeczny z zakresem koncesji oznacza, że przedsiębiorca nie tylko lekceważy regulacje prawne, ale również może swoim zachowaniem narazić życie i zdrowie ludzkie na niebezpieczeństwo oraz stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego.

Zdaniem Sądu, orzeczona kara w łącznej wysokości 3.500 zł pozostaje we właściwej proporcji do przychodu z działalności koncesjonowanej uzyskanego przez powoda(...) zł w poprzednim roku podatkowym, tj. w 2019 r.

Sąd stwierdził, że kara w tej wysokości jest również adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości popełnionego czynu. Wymierzając powodowi karę, Prezes Urzędu zobowiązany był wziąć pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę naruszeń.

Kara pieniężna aby mogła spełniać wszystkie swoje cele i by była skuteczna, musi być na tyle dolegliwa by podmiot nie dopuszczał się w przyszłości podobnych naruszeń. Zdaniem Sądu, niższa kara nie spełniłaby swojej roli, albowiem nie stanowiłaby odczuwalnej dolegliwości dla ukaranego podmiotu, ani nie stanowiła przestrogi przed naruszeniami warunków koncesji w przyszłości, zarówno dla ukaranego powoda jak i innych przedsiębiorców. Zachwiane byłyby więc funkcje represyjna i prewencyjna, jakie kary administracyjne mają realizować. Należy przy tym podkreślić, że kara musi być dla przedsiębiorcy wystarczająco odczuwalna, a zatem nie może być jedynie symboliczna, gdyż tylko wówczas spełni ona swoją rolę przymuszającą do właściwego zachowania, ale także odniesie skutek wychowawczy i

pozwole zapobiec w przyszłości podobnym naruszeniom dokonywanym tak przez samego ukaranego przedsiębiorcę jak i innych przedsiębiorców działających na rynku obrotu paliwami.

Należy przy tym podkreślić, że strona powodowa jest przedsiębiorcą, wobec tego obejmuje ją podwyższony miernik staranności, zwiększone oczekiwania względem wiedzy, umiejętności. Przede wszystkim przedsiębiorca jest zobowiązany do zachowania szczególnej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej. Organ wydaje koncesję pod warunkiem zapewnienia gwarancji prowadzenia jej w kształcie określonym w koncesji.

Zdaniem Sądu wszelkie ograniczenia lub rozszerzenia przedmiotu i zakresu koncesji, wszelkie działania wychodzące poza granice uprawnień przyznanych koncesjonariuszowi stanowią naruszenie zasad tej koncesji. Dodać również należy, że powód był już uprzednio karany finansowo przez organ regulacyjny:

- z dnia 16 września 2015 r. nr (...), którą nałożył na Powoda karę w kwocie 20.000,00 zł za eksploataowanie zbiorników paliw ciekłych, które nie spełniały wymagań określonych przepisami prawa. Wyrokiem z dnia 6 października 2017 r., XVII AmE 148/15, SOKiK oddalił odwołanie Powoda od ww. decyzji (kopia ww. wyroku stanowi załącznik nr 3 do niniejszego pisma);

- z dnia 30 lipca 2018 r. nr (...), którą nałożył na Powoda karę w kwocie 1 000,00 zł z uwagi na wykorzystywanie do prowadzenia działalności gospodarczej odmierzacza gazu płynnego propan - butan bez ważnej legalizacji. Powód uiścił karę (kopia ww. decyzji stanowi załącznik nr 4 do niniejszego pisma);

- z 18 czerwca 2019 r. nr (...), którą nałożył na Powoda karę w kwocie 8 850,00 zł z uwagi na stosowanie w okresie od 1 maja 2016 r. do 21 września 2016 r. oraz od 1 października 2017 r. do 6 listopada 2017 r. w obrocie paliwami ciekłymi odmierzacza gazu ciekłego propan-butan, który nie posiadał ważnego dowodu

Okoliczność ta stanowiła zatem czynnik zastrzający dla określenia wymiaru kary pieniężnej w niniejszej sprawie.

W tych okoliczności Prezes URE miał prawo nie zastosować instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę - zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz 265).

SSO Bogdan Gierzyński